

Gevoegde zaken T-125/97 en T-127/97

The Coca-Cola Company en Coca-Cola Enterprises Inc.

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Mededinging — Verordening (EEG) nr. 4064/89 — Beschikking waarbij concentratie verenigbaar met gemeenschappelijke markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Motivering — Ontvankelijkheid”

Arrest van het Gerecht (Eerste kamer — uitgebreid) van 22 maart 2000 . . II - 1737

Samenvatting van het arrest

1. *Beroep tot nietigverklaring — Voor beroep vatbare handelingen — Handelingen die bindende rechtsgevolgen in leven roepen — Beoordeling van gevolgen aan hand van wezenlijke inhoud van handeling — Beschikking van Commissie waarbij aangemelde concentratie verenigbaar met gemeenschappelijke markt wordt verklaard — Beschikking die in beginsel niet bezwarend is — Verplichting voor Gerecht eventuele bindende rechtsgevolgen van motivering te onderzoeken*
[EG-Verdrag, art. 173 (thans, na wijziging, art. 230 EG)]

2. *Beroep tot nietigverklaring — Voor beroep vatbare handelingen — Handelingen die bindende rechtsgevolgen in leven roepen — Vaststelling door Commissie van bestaan van machtspositie — Daarvan uitgesloten*
[EG-Verdrag, art. 86 (thans art. 82 EG) en art. 173 (thans, na wijziging, art. 230 EG)]
3. *Mededinging — Concentraties — Onderzoek door Commissie — Analyse van afbakening van relevante markt en van daarop aanwezige marktdeelnemers in kader van beschikking houdende verenigbaarverklaring — Toelaatbaarheid*
(Verordening nr. 4064/89 van de Raad, art. 8, leden 2 en 3)
4. *Beroep tot nietigverklaring — Voor beroep vatbare handelingen — Handelingen die bindende rechtsgevolgen in leven roepen — Toezegging van onderneming in kader van mededingingsprocedure om bepaalde specifieke verplichtingen na te komen — Voorwaarden om bindende rechtsgevolgen in leven te roepen*
[EG-Verdrag, art. 85 en 86 (thans art. 81 EG en 82 EG) en art. 173 (thans, na wijziging, art. 230 EG); verordening nr. 4064/89 van de Raad, art. 8, lid 2]

1. Als handelingen of besluiten die vatbaar zijn voor beroep tot nietigverklaring in de zin van artikel 173 van het Verdrag (thans, na wijziging, artikel 230 EG) zijn te beschouwen maatregelen die bindende rechtsgevolgen in het leven roepen, welke de belangen van de verzoeker kunnen aantasten doordat zij diens rechtspositie aanmerkelijk wijzigen. Om uit te maken of een handeling of besluit dergelijke gevolgen sorteert, moet te rade worden gegaan met de wezenlijke inhoud ervan. Het feit alleen dat een beschikking van de Commissie de aangemelde concentratie verenigbaar met de gemeenschappelijke markt verklaart en verzoeksters in beginsel dus niet bezwaart, ontslaat het Gerecht bijgevolg niet van het onderzoek, of de in de motivering van deze beschikking vervatte vaststellingen bindende rechtsgevolgen in het leven roepen die hun belangen nadelig kunnen beïnvloeden.
2. De vaststelling door de Commissie van het bestaan van een machtspositie, ook al kan zij het beleid en de toekomstige commerciële strategie van de betrokken onderneming in feite beïnvloeden, heeft geen bindende rechtsgevolgen zodat een betwisting van de gegrondheid ervan door verzoeksters niet-ontvankelijk is.

Dienaangaande zij in de eerste plaats opgemerkt dat de bij artikel 86 van het Verdrag (thans artikel 82 EG) aan de ondernemingen opgelegde verplichtingen niet onderstellen dat de machtspositie van deze ondernemingen in een beschikking van de Commissie is geconstateerd, doch rechtstreeks uit deze bepaling voortvloeien. Zodra een onderneming een machtspositie inneemt, moet zij in voorkomend geval haar gedrag dienovereenkomstig aanpassen, zodat zij geen afbreuk doet aan

(cf. punten 77-79)

een werkzame mededinging op de markt, ongeacht de eventuele vaststelling van een beschikking door de Commissie.

Vervolgens is een dergelijke vaststelling een uitvloeisel van de analyse van de structuur van de markt en van de daarop op het tijdstip van de vaststelling van de beschikking door de Commissie heersende mededinging. Het gedrag dat de onderneming waarvan wordt aangenomen dat zij een machtspositie inneemt, vervolgens zal moeten aannemen om geen inbreuk te maken op artikel 86 van het Verdrag, wordt dus bepaald door een aantal criteria die op elk moment de mededingingsomstandigheden op de markt weerspiegelen. In het kader van een eventuele beschikking tot toepassing van artikel 86 van het Verdrag zal de Commissie de relevante markt bovendien opnieuw moeten afbakenen en de mededingingsomstandigheden opnieuw moeten analyseren, waarbij zij niet noodzakelijkerwijs zal uitgaan van dezelfde overwegingen als die welke aan de eerdere vaststelling van het bestaan van een machtspositie ten grondslag lagen.

Het feit dat de Commissie in het geval van een dergelijke beschikking door deze vaststelling kan worden beïnvloed, betekent niet, dat deze vaststelling om deze reden alleen reeds bindende rechtsgevolgen in het leven roept. De betrokken onderneming verliest niet haar recht een beroep tot nietigverklaring bij het Gerecht in te stellen om op te komen tegen een eventuele beschikking van de Commissie waarbij een misbruik wordt vastgesteld.

Wat het risico voor de betrokken onderneming betreft, dat zij tot een geldboete kan worden veroordeeld wegens schending van de mededingingsregels, zij eraan herinnerd dat niet de vaststelling van het bestaan van een machtspositie op een gegeven tijdstip haar eventueel aan dit risico kan blootstellen, doch het misbruik dat de onderneming van deze positie maakt.

Aangaande de mogelijke gevolgen van deze vaststelling voor de toepassing van de mededingingsregels door de nationale rechter zij eraan herinnerd, dat de mogelijkheid dat een nationale rechter bij rechtstreekse toepassing van artikel 86 van het Verdrag met inachtneming van de beschikkingspraktijk van de Commissie tot dezelfde vaststelling van het bestaan van een machtspositie komt, hoe dan ook evenmin betekent dat de litigieuze vaststelling bindende rechtsgevolgen in het leven roept. Een nationale rechter die gedragingen van na de beschikking waarin de machtspositie is vastgesteld, moet beoordelen, is namelijk niet gebonden door de eerdere vaststellingen van de Commissie. Niets belet hem immers te concluderen dat, anders dan de Commissie ten tijde van de vaststelling van de bestreden beschikking vaststelde, de onderneming geen machtspositie meer inneemt.

(cf. punten 80-85, 91-92)

3. Wanneer de Commissie overweegt een aangemelde concentratie verenigbaar met de gemeenschappelijke markt te verklaren, moet zij haar beschikking met inachtneming van de bijzondere kenmerken van de concentratie toereikend motiveren, zodat derden de gegrondheid van haar analyse in voorkomend geval voor de gemeenschapsrechter kunnen betwisten. Weliswaar blijkt uit de beschikkingspraktijk van de Commissie, dat zij in het algemeen de afbakening van de relevante markt en van de daarop aanwezige marktdeelnemers slechts in detail onderzoekt wanneer zij van plan is een beschikking tot onverenigbaarverklaring te geven in de zin van artikel 8, lid 3, van verordening nr. 4064/89, doch niets belet haar, gelet op die motiveringsplicht, een dergelijke analyse te verrichten wanneer zij een beschikking tot verenigbaarverklaring geeft, in het bijzonder bij een beschikking krachtens artikel 8, lid 2, van deze verordening.
4. Een toezegging om bepaalde specifieke verplichtingen na te komen die een onderneming in het kader van een door de Commissie krachtens de artikelen 85 en 86 EG-Verdrag (thans de artikelen 81 EG en 82 EG) ingeleide procedure is aangegaan, is vatbaar voor beroep tot nietigverklaring, indien uit de analyse van de wezenlijke inhoud ervan blijkt, dat zij ertoe strekt bindende rechtsgevolgen in het leven te roepen. Moet dus worden afgewezen de stelling dat verzoeksters niet kunnen worden ontvangen wanneer zij de wettigheid van de litigieuze toezegging betwisten op grond dat deze toezegging geen formele voorwaarde in de zin van artikel 8, lid 2, van verordening nr. 4064/89 vormde.

Teneinde te bepalen of deze toezegging bindende rechtsgevolgen heeft, moet worden onderzocht of de toezegging een voorwaarde voor de verenigbaarverklaring van de aangemelde concentratie was, in die zin dat de Commissie bij niet-nakoming van de voorwaarde haar beschikking zou kunnen intrekken.

(cf. punt 90)

(cf. punten 4, 96-97)